

Coses que et poden Francesco Martorelli

Glòria Coll Domingo

Ranquejant, armilla fosforescent posada, tragina cap a l'altra banda del camí les dues bosses, una a cada mà, que ha tret del portaequipatges de l'autobús; se'n torna, pesarós, a agafar el frigorífic portàtil i, cop de gràcia, el benaurat carret on ho enfilà tot. Home robust i de cara gravada, porta els cabells grisos tan ronyosos que no se n'hi descol·loca cap tot i la fressa del moble que coronen. Fa i desfà sota la mirada atenta dels pocs passatgers desperts que creuen Europa, estregats i dòcils com ells sols, fins que aixeca la mà en senyal de comiat al company conductor que ja calenta motors. Han fet parada, com es podria dir, en algun punt per a determinar del paisatge belgo-francès: xops alts, boira baixa, grisor pertot. Han deixat la carretera principal uns quants quilòmetres enrere per endinsar-se en carreteres secundàries que tot just si connecten un no-res d'un altre no-res de l'enlloc més absolut: allà es quedarà el nostre xòfer, l'amic de pas arrítmic que ara empeny el carret amuntegat d'andròmines rampa amunt cap a l'entrada ben pomposa i vulgar de l'hotel Karina, sense estrelles a la vista.

Ara, abans d'anar a l'habitació de no sentir-s'hi a casa, trucarà a la dona: «Hola, Layla. Sí, ja he arribat al Karina. Londres? No abans del 25. Ja ho sé, però hi seré per

Nadal, oi? Sí, és clar que sóc son pare... ja miraré de comprar alguna cosa... me n'hauria d'anar a dormir. Adéu. Adéu». Es mirarà el rellotge i provarà de situar-se: és fosc altre cop. Descomptant el retard, queden unes sis hores fins al proper torn. Dutxa, cafè amb gotes i dormir. O potser millor cafè amb gotes, dormir i dutxa...

—Noia, em dones les claus de l'habitació 15?

—Sí, un moment —tecleja i mira la pantalla—. Habitació 15? Disculpi, senyor, però l'hoste de la 15 ha fet el check-in fa una estona.

—L'habitació de la companyia d'autobusos... Quin número era? No era la 15?

—Sí, exactament, la 15. Per què? També és conductor, vostè?

—I jo que sàpiga l'únic de la meva companyia que ha de passar la nit aquí. Fixi-s'hi bé, senyoreta: a nom de Francesco Martorello.

—Francesco... Sí... Però vostè no sembla italià, oi?

—A veure, com li diria, maca. Sóc britànic d'origen italià, però d'això vostè no n'ha de fer res. Procuri resoldre aquest malentès el més aviat possible, senyoreta, que no tinc tot el dia.

—Bé, veurà: una persona amb aquest mateix nom ha vingut fa una estona.

M'ha demanat de fer una trucada i després se n'ha anat al bar de l'hotel. Miri, veu? És aquell d'allà.

Un senyor canós, corpulent, vestit amb l'uniforme de la seva mateixa empresa, seu d'esquena en una taula de la cafeteria. El nostre conductor el localitza, incrèdul i irritat, i s'hi dirigeix amb decisió, sentint-se víctima d'una estafa absurda. Quan hi és a fregar, amonestadorament li toca l'espatlla dues vegades. L'altre es gira, i, abans de poder obrir boca, li tira el cafè cremant pels pantalons. S'aixeca de ganyot, remugant, sense ni mirar-se'l, i amb el tovalló de paper que troba li frega els pantalons destralerament mentre el clon exclama: «qui collons ets tu!?» Mig de genollons, l'altre para de fregar, s'incorpora i s'hi enfila també: «Qui collons ets tu!?». Es fa un silenci breu entre panteixos (els dos són massa sedentaris per a tal situació), s'arrepengen a la taula, ara l'un, ara l'altre, i s'asseuen encarats, meditant, observant... observant «la situació».

—Hi ha d'haver un error, veuràs: em dic Francesco Martorelli.

L'extravagància de la frase no fa treure ni un gram de patetisme i afeció al nostre xòfer. El que acaba de dir fa tot el sentit del món en el seu cap.

—Ah! Aaah! Francesco Martorello sóc

passar si et dius li

jo! Francesco Martorello sóc jo, vell xaruc!

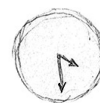
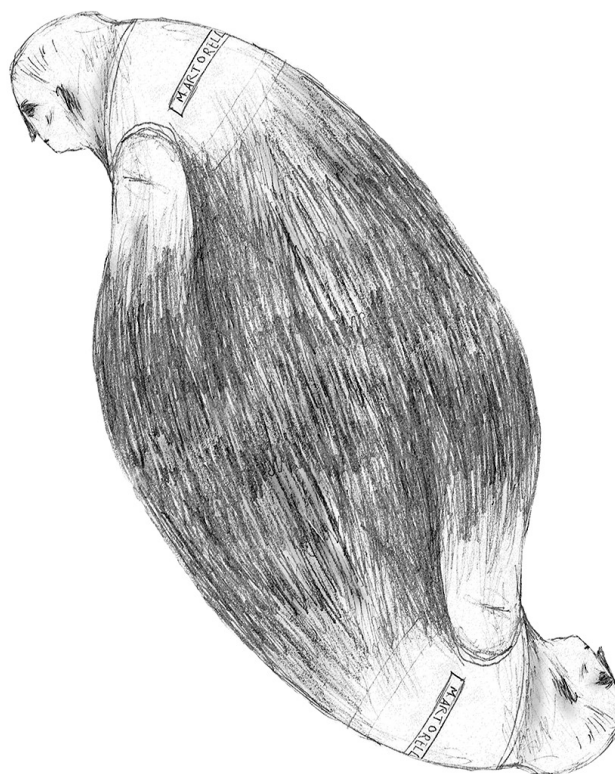
L'altre feia anar les dues mans amb els dits tancats a l'aire, de cop més italià del que no havia estat mai.

—Ha dit Martorello? Bé, això ho canvia tot, senyor! Jo sóc Martorelli, amb i, veu? Tranquil·litzem-nos tots! Això ho canvia tot, veu? Tranquil·litzem-nos!

—Martorelli, Martorello... què importa! Això és un error. Vostè m'ha pres la personalitat. Vostè és jo. Vostè és un error, senyor. Vostè ha de ser un error —va dir ple d'estupor el pobre Francesco, que havia perdut d'un sol cop el cafè i la identitat.

Aviat s'adonen que la cosa anirà per llarg, així que es demanen dos cafès amb gotes: el xoc els ha deixat la gola seca. Van remuntant els fets fins que tot més o menys fa sentit: en resum, tots dos han viscut la mateixa vida amb pocs minuts de diferència. Així de fàcil.

Sembla que al Martorello, el que ve abans, se li ha acumulat el retard del trajecte Amsterdam-París amb tal excés, avui, diumenge abans de Nadal, que han acabat coincidint a l'hotel Karina. I a la dona no li fa ni mica de gràcia que arribi el mateix dia de Nadal, per cert. Durant la conversa, no poden evitar tampoc assajar conjectures sobre forats negres, dimensions desconegudes i móns esotèrics, però com que cap dels

dos es veu en condicions de parlar-ne amb propietat, aviat ho deixen córrer. Decideixen que el millor és retornar la fracció de temps que els separa, i, per tant, no tornar a veure's mai més. Que ha sigut un plaer, que han passat una estona agradable, però que més val no jugar amb aquestes coses, que ser un al món ja és prou, que, si de cas, ja es trucaran a l'hora de dinar-la. Que a cap dels dos els fa res arribar amb retard a l'altre món. »

Coses que et poden passar si et dius Francesco Martorelli. Il·lustració d'Alba Domingo Basora.